

Schiebroek is geen Hillegersberg Schiebroekenaren met kleine beurs niet weggagen

Deelraadsvoorzitter Van Winsen van de deelgemeente Hillegersberg-Schiebroek vond het nodig om in een artikel in het Rotterdams Dagblad van 19 februari te melden dat ze zich zorgen maakt over de incidenten in Schiebroek-Zuid. Ze zegt dat de deelgemeente van alles doet om de problemen beheersbaar te houden. De oplossing lijkt er in te liggen betere, lees duurdere, woningen te bouwen, waar nu mensen wonen die aangewezen zijn op de huidige, goedkopere, woningen. Met andere woorden: als de mensen met een kleine beurs zijn verdwenen uit Schiebroek zal het beter gaan. De periode Koedam, die deelraadsvoorzitter voor álle inwoners was, is wel erg snel vervlogen. In dit artikel willen twee politiek actieve inwoners en een ex-inwoner inzichtelijk maken wat de deelgemeente doet, en wat ze zou kunnen doen.

Het valt te prijzen dat mevr. Van Winsen nalaat om harde beloftes te doen. De tijd dat dhr. Barendrecht, nu portefeuillehouder Volkshuisvesting, in het bijzijn van vertegenwoordigers van de huurdersverenigingen toezegde dat iedereen na de herstructureringen terug zou kunnen keren in de wijk, is voorbij. De huurdersvereniging van het grootste (bekende) sloopplan moest na zware onderhandelingen met de corporaties zelfs genoegen nemen met slechts magere verhuisregelingen, en terugkeer in de mooiere nieuwe woningen is zeer beperkt. Wie verhuist uit een voor sloop aangewezen woning en een beperkt budget heeft kan als sloopnomade naar een locatie die over een paar jaar hetzelfde lot treft, of uit de deelgemeente vertrekken. Het convenant voor herbouw is door de drie deelgemeentelijke bestuurders gesloten met gemeente en corporaties zonder daarin volksvertegenwoordigers of volk te betrekken. Er worden slechts zeer weinig daadwerkelijk bereikbare woningen teruggebouwd, onder de druk van een fictieve marktprijs die is opgejaagd door de overspannen kopersmarkt, maar waaraan de overheid geen boodschap hoeft te hebben. Wie geen zin heeft vele jaren in een buurt te wonen waar wordt gesloopt en gebouwd (met alle sociale problemen en overlast van dien), en het kan betalen, vertrekt nu. Terecht. De rest blijft noodgedwongen achter.

Hoewel de deelgemeente verjongt houden geruchten aan dat na de sloop van een deel van de aantrekkelijke winkelstraat Peppelweg daar geen winkels meer terugkeren en er ouderenwoningen zullen worden gebouwd. De winkeliers hebben het advies gekregen naar de Kleiweg te verhuizen, overigens zonder ze erbij te vertellen dat een deelgemeentelijk onderzoek nogal wat haken en ogen aangaf voor de toekomst van de Kleiweg als winkelgebied. Het is bekend dat ouderenhuisvesting aantrekkelijker is voor corporaties, omdat verzekeringsmaatschappijen nu eenmaal trouwer en vooral meer huur betalen dan particulieren.

Voor de komende vijftien jaar staan alleen in Schiebroek al, volgens de afschrijvingsplannen van de corporaties, nog duizenden woningen op de nominatie voor sloop. In 2002 circuleerden onder de deelnemers aan de onderhandelingen met één van de corporaties cijfers waaruit bleek dat geplande verkoop van grond van een enkel complex 20 miljoen Euro zou opleveren. In die onderhandelingen was verder duidelijk dat de betreffende corporatie nieuwbouw rekende op basis van bouwkosten inclusief grondprijs (zgn. stichtingskosten). Aangezien corporaties de grond niet meer hoeven te kopen een onbekend verborgen voordeel.

Uit de onderzoeken rondom de wijkaanpak Schiebroek blijkt dat de inwoners zich vooral ergeren aan de kwaliteit van de buitenruimte. De slechte staat van onderhoud van straten en groen beïnvloedt de veiligheid en veiligheidsgevoelens negatief. Van de gemeente Rotterdam krijgt de deelgemeente al jaren meer dan genoeg geld om het onderhoud behoorlijk te regelen. Zelfs met een opslag ten opzichte van andere deelgemeenten voor de snel verzakkende bodem. Er wordt ook al jaren door de lokale politiek voor gekozen een deel van dat geld te gebruiken voor vage activiteiten in buurthuizen, waar het merendeel van de inwoners niets aan heeft. In het deelgemeentelijk "regeerakkoord" heeft de deelraad dat onderkend. Het welzijnsbeleid wordt herijkt om het achterstallig onderhoud in te lopen en dan de kwaliteit op peil te houden. Echter, bij de Begroting 2004 heeft de deelraad ermee ingestemd dat de uitgaven aan onderhoud van straten en groen in 2006 met 7% zullen zijn gedaald ten opzichte van 2002, en de uitgaven aan "welzijn" met 19% gestegen. Het echte welzijn van de inwoners is er niet mee gediend; slechts in de ogen van de druk met vergaderingen bezig zijnde deelraad en deelgemeentebestuurders. Elke Kerst zitten de vergadertijgers onder de boom met de wetenschap dat straten en groen er wéér op achteruit zijn gegaan. Idem voor veiligheid en veiligheidsbeleving.

Tot zover een bloemlezing uit wat de deelgemeente doet en laat bestaan. Het probleem is dat op de eerste plaats de deelgemeente weinig bevoegdheden heeft, en anderszijds een overheid toch al weinig invloed heeft op sociale ontwikkelingen. De incidenten in Schiebroek lijken vooral te maken te hebben met gebrek aan opvoeding van de jeugd, gebrek aan sociale controle, gebrek aan normbesef. Zaken waarvoor een deelgemeente niet is toegerust. Het Dagelijks Bestuur van Hillegersberg-Schiebroek zou zich beter kunnen beperken tot waar de deelgemeente voor is: een doorgeefluik van de Gemeente Rotterdam dat vooral de in gang gezette activiteiten en kapitaalgoederen moet onderhouden, en met het geld dat over is effectief zaken regelen voor jeugd en mensen die anders moeilijk kunnen meekomen. Niet om interessant mee in de krant te komen, maar wél effectief. Geen ambities die afleiden, niet haalbaar zijn, of juist contraproductief werken. Dus niet straten en groen laten vervallen

ten gunste van mooie verhalen van betrokken opbouwwerkers over hoe zij voor veel geld de problemen zullen oplossen, als daar geen harde afspraken en "sociaal-effect rapportage" voor bestaan.

Als de deelgemeente al iets zou willen doen buiten haar bevoegdheden dan zou dat kunnen liggen in het aftappen van de miljoenen die de corporaties opstrijken voor wat uiteindelijk de verkoop is van wat met belastinggeld bijeengebracht is. Corporaties zouden beter niet worden behandeld als marktpartijen, maar als beheerders van sociaal gebonden vermogen. Voorkomen moet worden dat we er over twintig jaar achter komen dat er uiteindelijk geen ijzeren voorraad aan voor mensen met kleine beurzen bereikbare woningen meer is, en dat de corporaties dan hun handje komen ophouden om met nieuw belastinggeld de woningen te herbouwen die ze nu slopen. Uiteindelijk zijn er altijd mensen die het wat minder hebben, en ook die moeten plezierig en veilig kunnen wonen in Hillegersberg-Schiebroek.

De huurdersverenigingen hebben in de Overlegwet meer bevoegdheden dan de deelgemeente als het gaat om de corporaties onder de duim te houden, en de deelgemeente zou er goed aan doen met hén convenanten af te sluiten, in plaats van met de corporaties. Met corporatiegeld zou de verpaupering tijdens het sloopproces kunnen worden tegengegaan, verhuisregelingen verbeterd, de staat van onderhoud van alle woningen verbeterd, de kwaliteit van de buitenruimte na herbouw gefinancierd en natuurlijk daadwerkelijk bereikbare woningen gerealiseerd, desnoods via langdurige huurgewenning. Zodat ook mensen met een kleine beurs kunnen blijven wonen in Schiebroek, zoals ze dat altijd hebben gedaan. Het is toch al te simpel opeens in 2004 te veronderstellen dat alleen een wijk met welgestelden een veilige en leefbare wijk is. Schiebroek is geen Hillegersberg.

Rotterdam, 22 februari 2004

Joost Smits
VVD-lid

Lydia Lembeck
SP-lid en inwoner van Schiebroek-Zuid

Jeanne van der Linden
Oud-deelraadslid OPLW
wegens verpaupering verhuisd naar Berkel